

בכל מערכות היחסים שלי בשנתיים האחרונות, כשלבחורה היתה דירה, הייתי ישן איתה שם, יותר מאשר היא אצלי. הרבה יותר נעים לגבר הישראלי

זוילית: זאת אומרת, בלי מחויבות, ואז לא כראי לגור ביחד.

דודו: אני רוצה לחזור רק על דבר אחד. למרות שריכרנו על סכס ועל הסרט ועל דודו, אני רוצה לחזור למה שבאמת בנפשי, וזה שאמנות מסוג זה, הסרט הזה ומחוזות מסוג זה, יכולים להיעשות בישראל. אני בטוח שאיזה יהודי היה מעורב גם שם בעשייה. ואם אני אעשה משהו בקרוב, סרט, זה יהיה בכיוון הזה של יחסים בין אנשים ולחזור לנישמתם, כולל החיטוט הזה שאני רואה אותך בטלוויזיה, וזה, וזה מרתק. אני לא יודע אם שמעת, הייתי מגיש תוכנית ציפורי-לילה משוחחת.

זוילית: לעיתים קרובות, או מדי פעם.

דודו: כן.
זוילית: כבר לא?

דודו: יכול להיות שאני אחזור לזה, זה מעניין, זה בכל אופן מעניין אותי.

זוילית: זה היה מעניין מאוד. אני מאוד נהנית, עשית את זה יפה מאוד.

דודו: כן, ואני לא מומחה בתחום, כסדר הכל מאוין. יש עוד סרט שרץ עשיו, שאולי יהיה הסרט שתלכי אליו עם המרואיין בא, ונתנו לו שם רע בעברית, ללכת שבי אחריו, עם השחקן הברזילאי מס' 1 בארצות הברית היום, רובין ויליאמס, בקולנוע נח. ושם גם מדובר על מערכות יחסים בין אנשים, על אמת פנימית, לא בין גבר ואשה, אלא בכלל, כתיאוריות יחיים, על זה שצריך כל רגע להשתנות, על זה שלא לקבל מוסכמות, אבל כמו יונתן ליווינגסטון, לעוף למעלה בעזרת האמונה שלך, על-פי החוקים שאתה שם לעצמך.

או אם בשיחה הזאת אמרתי דברים חריגים, או נועזים, אני בטוח שכך זה כל אחד שצפה בסרט, שיקרא את הכתבה, שמדבר איתך, אנחנו כולנו. וככל שאתה יותר משכיל, אתה יותר רפויק. וככל שאתה יותר חכם, אתה יותר מתלבט. זה הולך ככה, אין מה לעשות. הטיפשים לא מתלבטים והבורים מאושרים תמיד. כל אחד יש לו בעיות.

לדוגמה, שוב, יש לי חבר שאני יודע שהוא הומו, חבר, לאיחבר אלא גבר שאני מכיר והוא במיקצוע. אני יודע שהוא הומו, ולי זה לא משנה באופן אישי. זאת אומרת, אני יכול להעריך את הראש שלו, את הכישרון שלו.

אבל הוא מתעלם מזה, מכחיש את זה, הוא גם נשוי, הוא אב לילדים, והוא חי בחוטר-יושר פנימי, וזה יוצא החוצה ככל מיני דברים שמונעים ממני להיות חבר שלו באמת, שמוניעים ממני — אילו היתה לי את האפשרות לכך — מונעים ממני מלתת לו תפקיד מפתח במדינה הזאת, באיזה שהוא תחום.

מפני שהדבר החשוב הוא שאנחנו הולכים לגמור בתור אוכל לתולעים. הדבר החשוב הוא להיות שלם עם הדרך שאותה אתה נוקט, ולא לפגוע באחרים באותה דרך. להיות שלם עם זה, כי אין מה לעשות. אולי את, כפסיכולוגית, או כסכסולוגית, תטעני שאפשר לשנות דפוסי-התנהגות. אני ניסיתי טיפולים. הייתי חוק מרי. אמרתי: אני מאושר בדרך הזאת.

זוילית: למה אתה צריך לשנות? מה אתה צריך לשנות? אפשר לשנות, אבל השאלה היא לשם מה?

דודו: תראי, עובדה שאני בכל אופן חריג, אני...

(המשך מעמוד 23)
כאילו אפשרי קשר שכולל אינטימיות, קירבה, אמת, מגע פיסי, הכל ביחד, האם זה אפשרי?

דודו: זה אפשרי, כן. להבדיל, כמו כסרט דייוויד וליווה שהיה לפני הרבה שנים, ששני אנשים פסיכיים, או מה שהם היו שם, מאושפזים בבית-חולים לחולי-רוח, מצאו אחיזה אחד בשני, הוא מצא בה את האהבה האפשרית הבאה, והיא מצאה בו את הגילוי העצמי. זאת אומרת, היא העזה להיחשף לפניו, כמו שלא עשתה לפני כן, או יותר נכון לפני המצלמה שלו, שזה תמיד כלי חזק מאוד.

זוילית: גם שם היתה מצלמה? אני לא זוכרת.

דודו: לא שם. תראי...
זוילית: טוב, אתה נותן לי רעיון, אני אצטרך לראות את זה.

דודו: אני מתאר לי שאילו ציגים חיצוניים משפיעים על יחסים. למשל, אם אני נמצא בנייר-יוק — ויוצא לי להיות שם לעיתים קרובות — ושם אתה בורד מאוד, אם אתה בלי בתווג קבועה. לעומת תל-אביב, שבסדר הכל כל מה שצריך לעשות זה לרדת לרחוב יהודה-המכבי, או לטיילת, לשבת, ובעיקר עם נתוני-הפתיחה שלי, אתה מסודר, אפילו מסודר לשיחה, לא חייב להיות מסודר לסכס. אבל אתה לא בורד בעיר הזאת. אני לא בורד בעיר הזאת.

בנייר-יוק האילו ציגים החיצוניים גורמים לך. ובאמת, כשאני נמצא שם, בדרך כלל — לא בדרך-כלל, תמיד — אני מוצא מישהו ויוצא רק איתה וכל מיני דברים פיסיים, כמו המרחקים העצומים שאתה צריך לעבור, אתה יכול לקבוע עם מישהו שגרה בקווינס ואתה גמור עד שתיגע אליה. לא, יותר נוח, הנרי חיות.

דרך אנב, קראתי מחקר על זוגות שמתחתים גים. האחוז הגבוה ביותר הוא בין שכנים. לא בין תלמידים באותו בית-ספר, ולא באותה חברה, אלא שכנים. הנוחיות מאוד עוזרת בעניין הזה. ואנחנו מחפשים נוחיות. אני בכל אופן.

זוילית: כן?
דודו: כן.

זוילית: זה אולי עוד גורם, שבגללו לא כל-כך נוח להכניס עוד בני-ארם, לאותו הבית, לאותה המיטה.

דודו: נכון, הנה, עובדה, גם ככל מער-כות-היחסים שהיו לי בשנתיים האחרונות, כשלבחורות היתה דירה משלהן, הייתי ישן איתה שם, יותר מאשר היא אצלי. הרבה יותר נעים לגבר הישראלי, או זה שאוהב קצת פני נוק, לגור אצל האשה. אני הייתי מביא הביתה מיצרכים שהיא תבשל, הייתי מתפקד יפה מאוד, וזוכר את זה שהיא נותנת. אבל היתה מעין אסירות-תורה על זה שאשה זה בית. כשאתה בא לבית, והבית מסודר, זה הרבה יותר נעים, לא רק מסודר.

זוילית: אני חושבת אבל שאולי זה לא רק אשה זה בית, אלא שהיא לא תבוא אליך.

דודו: שהיא לא תבוא אלי, כן.

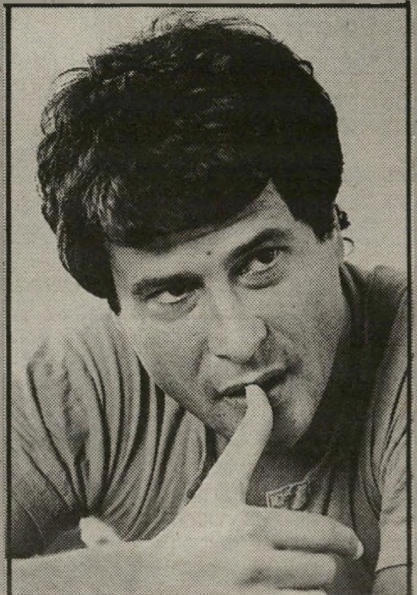
זוילית: כי זה דורש כל מיני הסתגלויות וליכלוכים.

דודו: זה דורש ויתורים, הסתגלויות, כל מיני טלפונים שמגיעים, ואתה שומר אותם כאופציה לטווח רחוק. רצוי שהיא לא תהיה בסביבה כשהם קורים.

רחל אבירי, תעודם הזה

במהלך השיחה נפתח דודו טופז יותר ויותר ומתגלה באור שונה לגמרי מזה שבו הוא נראה בדרך כלל, כבדרן וכנער-שעשועים. מטרידות אותו בעיות-יסוד: האם אפשר לחיות מבלי "לבגוד" בבתי-הזוג? היחכנו יחסים בינו לבין בלי לשקר? האם צריכים לשקר. האם מותר לשקר? וזויות אברמסון שואלת: האם יש רק שתי אופציות — לנתק את היחסים או לשקר? האם אי-אפשר פשוט להימנע מלבגוד?

בין צמיח, תעודם הזה